

ΥΜΝΟΣ ΣΟΥΦΛΙΟΥ

Το Σουφλί θέλει να ζήσει και θα ζήσει

Μ' αγάπη πλατειά Σουφλιώτες Σουφλιώτες
πρωτοπόροι αγνοί θρακιώτες
με του Ορφέα τη φωτιά
τ' ανέσπερο φως νέο καντήλι
η Φυχή Ωραία Πύλη
κι ο κδσμος δλος αδελφός.

Το Σουφλί θέλει να ζήσει και θα ζήσει
στης Ελλάδος μας την αγκαλιά
νέοι γέροι και παιδιά σαν ακρίτες με καρδιά
ξαγρυπνούμε για τη λευτεριά.

Το Σουφλί θέλει να ζήσει και να αφήσει
μιαν αθάνατη μοσχοβολιά
με καινούργια μια πνοή, με χαρούμενη ζωή
στης ειρήνης τη γλυκειά αγκαλιά.

Η αγάπη ξυπνά.

Σκορπάει τα σκοτάδια κι απ' του μίσους τα κοπάδια
μια ασπίδα ολόφωτη περνά.

Μαζί της και μεις Σουφλιώτες περνούμε
κι αν πέσουμε νικούμε
βωμόν υψηλούμε τιμής.

Κώστας Βογιατζής

Σουφλιώτισσα

Πόσο λαχταρώ δύμορφο Σουφλί
μιας γλυκιάς κοπέλας
τη στοργή και το φιλί.
Σουφλιώτισσα δε στέκεις σταλιά
διφάς για δουλειά και τραγουδάς
και την καρδούλα μου μεθάς.
Σουφλιώτισσα μαγεύτρα γλυκιά
τρελή ξωτικιά με μια ματιά
καρδιές αφήνεις στη φωτιά.

Για χαρά Σουφλιωτοπούλες νιάτα κι
ομορφιά το Σουφλί με σας,
πλανεύτρα φαντάζει ζωγραφιά.
Κι δποιος σας γνωρίζει θέλει πια
να ζήσει για πάντα συντροφιά.
Για χαρά Σουφλιωτοπούλες πιάστε το χορό
στα μεταξωτά με χάρη
ντυμένες σας θωρώ
και στου 'Εβρου τη δροσούλα ραντισμένες
'Αχ πως λαχταρώ να σας θωρώ.

Κώστας Βογιατζής

Λαϊκοί Χοροί

Αραδιαστήτε στου χουρδ

Αραδιαστήτε στου χουρδ
να διω την κόρη πάγαπώ.
Πως σιώτε πως λυγίζητε
σα βέργα βιργουλίζητε
σαν κύμα κυματίζητε.
Τα μάτια σου ποιος τάγραφι;
- Παπάς κι Διάκους τάγραφι,
ζωγράφους τα ζουγράφισι.

Ανάμισα στην Πόλη

Ανάμισα στην Πόλη κι στου Γαλατά
χαράβι χιντινεύ' έδειρνι να πινηγεί.
Κι νιος απ' ούταν μέσα σαν να που τ' αρμένιζε.
Δεν κλαίει η νιος τα νιάτ' ουδέ τη λεβεντιά τ'.
Μον' κλαίει την καλή τ' καλή καλούσα του,
πως θέλει να την ξυπνήσει τα μισάνυχτα
να τη γλυκοφιλήσει το ξημέρωμα.

Τ' άκουσι κι μιά γριά θέλησι να παντριφτεί.
Κιραμίδι στούμπιζι, κουκινάδι έβαζι.
Πιθηρά τη λόγιασι, υψη Τι καμπούργιασις
κι φηλούζαμπούργιασις.

Απού πάν απ' τη Φράγκιά

Απού παν απ' τη Φράγκιά
κατιβαίν' ένας πασιάς
Έχ στουν κόρφου του χαρτιά
απού παίρνει τις γραφές
να παντρεύουντε γριές
τα κουρέτσια καλουγρές.

Τ' άκουσι κι μια γριά
θέλησι να παντριφτεί.
Κιραμίδι στούμπιζι
κουκινάδι έβαζι.
Πιθηρά τη λόγιασι,
υψη Τι καμπούργιασις
τι φηλούζαμπούργιασις.

Απού πάν απ' τη Βλαχιά

Απού παν απ' τη Βλαχιά κατιβαίν' ένας πασιάς
γράφουν τα φιρμάνια του κι τα καλαμάρια του.
Να παντρεύουντε γριές να κιρνιώντε καλουγρές.
Μια γριά καλουγριά, γύριψι να παντριφτεί.
Κιραμίδια στούμπιζι κι τα μάγλατς έβαφει.
Γέρους που βίου φόβου του κι από την τρουμάρα του
στην τσιαβντάρα κρύβιτε, μπάμπου του κατόπι του.
Μ' ένα κουτσουδρέπανου την τσιαβντάρα κόφτου γω
φτον του γέρου παίρνου γω. Γέρους που του φόβου του
κι από την τρουμάρα του, στου πουτάμι ρίχτηκι.
Μπάμπου του κατόπι του. Μ' ένα κουτσουτσούκαλου
στου πουτάμι σκύφτου γω φτον του γέρου παίρνου γω.
Γέρους που του φόβου του στου μπαΐρι κρύφτηκι
μπάμπου του κατόπι του. Μ' ένα κουτσουλάντζιακα
του μπαΐρι κόφτου γω. Φτον του γέρου παίρνου γω.

'Αῖντις 'Αῖντις αντασίναμ'

'Αῖντις 'Αῖντις αντασίναμ' Γιάννης δεν τους δω
Γιάννης πάγει πέρα στο φηλό βουνο.
Στέκα στέκα αντασίναμ για να στουλιστώ

για να βάλου του καφτάνι μ' του μιταξούτδ.
‘Αίντις ’αίντις αντασίναμ να πηγαίνουμι.
‘Ερ κινήσαν να παγαίνουν, κεί που πάγαιναν
βρίσκουν ένα πηγαδάκι ξηρουπήγαδου.
Στέκα στέκα αντασίναμ να γιρίζουμι.
Ιγώ ’μαι ο Γιάννης η Πλανγιαννης
που πλανεύου γω τουν κόσμου κι δλις τού δμουρφις
έρ κι πλάνιφα κι σένα κι σ' έφιρα σέαδω.

Ανάμισα σι δυο βουνά

Ανάμισα σι δυο βουνά
πύργους θιμιλιουμένους
εκεί κάθουντε καστρινές
φλουρούδια ραμάθιαζουν.
Ραμάθιαζαν ξιραμάθιαζαν
ιννιά μπουρλές τα φκιάνουν.

Τις πέντε βάνουν στου λιμόδ
τις τέσσερις στα χέρια
του νίσχιου νίσχιου πάγιναν
τουν ήλιου σινιουρίζουν.
Για βγές ήλιε μου για θα βγω
για λάμφεις για θα λάμφου
καρδιές έχου να κάφου.

‘Αγουρους που τη Φραγκιά

‘Αγουρους που τη Φραγκιά κόρ’ απ’ την Ανατουλή
ήρθαν κι ανταμώθηκαν στουν απλήν τουν πόταμου.
Κι στα πιτρουλίθαρα κόρη τουν παρακαλεί:
Πέρασι μέν’ αγδρι μου πέρ’ απόν τουν πόταμου
για πάρ’ του γιουρντάνι μου. Δεν του θέλου κόρη μου,
δεν του καταδέχουμι. Πάλι τουν παρακαλεί:
Πέρασι μέν’ αγδρι μου πέρ’ απου τουν πόταμου,
για πάρ’ του ζουνάρι μου/δεν του θέλου κόρη μου.
Δεν του καταδέχουμι. Πάλι τουν παρακαλεί:
Πέρασι μέν’ αγδρι μου πέρ’ απόν τουν πόταμου
για πάρ’ τα βραχιόλια μου. Δεν τα θέλου κόρη μου,
δεν τα καταδέχουμι. Πάλι τον παρακαλεί:
Θα σου δώσω φίλημα, φίλημα κι αγκάλιασμα.
Θάν’ αϊτός την άρπαξι πέρα την απέρασι.
-Δώσ’ μου κόρη φίλημα φίλημα κι αγκάλιασμα.
-Βάστα βάστ’ άγδρι μου, να φανούν τα σπίτια μας.
Φάνηκαν τα σπίτια της κι τα κιραμίδια της.
-Δώσ’ μου δδς μου κόρη μου, φίλημα κι αγκάλιασμα.
-Βάστα βάστ’ αγδρι μου να φανεί κι μάνα μου.
Φάνηκι κι η μάνα της κι τα παραθύρια της.
-Δώσ’ μου κόρη φίλημα, φίλημα κι αγκάλιασμα.
-Έβγα μένα να μι δγείς γάιδαρου που γέλασα
μ’ ένα π’ νάχ’ πίτυρα, μι δυο π’ νάκια κότσαλα.

Αφέντης μαυ κάνει χαρά

Αφέντης μου κάνει χαρά μπασιαρμαντίκ-μπασιαρμαντίκ
χαρά κι πανηγύρι. Γύριζα βαριαντυμένη
Γιάννη Τσάρη Γκαχούμενη.
Κάλισαν ιννιά χουριά κι δικαπέντε κάστρα
κι κάλισαν κι μένανε που μ’ έχει η μάνα μ’ ένανε.

Ανάθιμα του Βασιλιά

Ανάθιμ ατου βασιλιά και μυρ’ ανάθιμά τουν
μαζώνει κόσμου κι πιδιά ούλα τα φτουχουπαΐδια
μαζώνει κι ένα νιούτσικου τρεις μέρις παντριμένου.

Την Κυριακή παντρεύουνταν δευτέρα δλη μέρα
και την Τετάρτη του ταχιά κουντά να δώσ' ου ήλιους
η χιος τη μά-α τ' έλιγι η νιος τη μάνα τ' λέγεται

Βγάνει μάνα μ' τα ρούχα μου ν' δέου μιρά στην πόρτα
να μην του νιώσ' η νύφη σου κι θ' αρχίνσε' να κλαίει.

Κι η νύφη της πάλι τ' άκουσει κι αρχίνισι να κλαίει.

Όπου κι αν πας Γιαρέντη μου κι γω μαζί σου θάρθω.

Να σ' μαγειρεύουν να δειπνάς να στρώνουν να κοιμάσει
να δίνουν κι του γρίβου σου πασάτα κι χουρτάρι
πάσα βράδυ πάσα ταχύ πάσα του μεσημέρι.

Ικεί π' θα πάνου γω χουρή μ' χουράσιου δεν πηγαίνει
δεν μαγειρεύουν δεν δειπνούν δε στρώνουν δεν κοιμούνται
Βάνουν του χέρι φκέφαλου κι του σκαθί για στρώμα
παίρνουν κι του τουφέκι τους δίπλα στην αγκαλιά τους.

Όποιους είνι παληκάρι έτσ' είνι μάτια μ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάνου μέσα στην καρδιά.

Όποιους είνι χουριτσάκι πιρπατεί σαν λουλουδάκι.

Έτσ' είνι μάτια μ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάνου μέσα στην καρδιά.

Όποιους είνι' αρραβουνιασμένους πιρπατεί συλλουγίσμενους
Έτσ' είνι μάτια μ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάνου μέσα στην καρδιά.

Όποιους είνι παντριμένους πιρπατεί βασανισμένους
Έτσ' είνι μάτια μ' μα την Παναγιά
ντέρτι δε βάνου μέσα στην καρδιά.

Για αραδιαστήτι στου χουρδ

Για ραδιαστήτι στου χουρδ αμάν γκελ αμάν
για αραδιαστήτι στου χουρδ να δω την κόρη π' αγαπώ.
Πως σιώτι πως λυγίζητι σα βέργα βιργουλίζητι
σα θάλασσα τρουντούζητι σα κύμα κυματίζητι.
Τα μάτια σου ποιος τάγραφει;
Παπάς κι Διάκους τάγραφει ζουγράφους τα ζουγράφισι.

Για παίξιτι να παίξουμι

Για παίξιτι να παίξουμι χαρήτι να χαρούμι.
Σιβγήκι του θανατικό κι έρημη ασθένεια
κι παίρνει νιες κι παίρνει νιους κι παίρνει παντριμένις.
Παίρνει κι έν' ανδρόγυνου, τρεις μέρις παντριμένου.
Τους πήραν κι τους έθαψαν σ' θμουρφου σταυρουδρόμι.
Φυτρών' στ' αγόρι κάλαμους, στην κόρη κυπαρίσσιον
βιργουλιγόνσι κάλαμους, φιλάσσει κυπαρίσσιον.

Για ιδέτε τουν Αμάραντου

Για ιδέτε τουν Αμάραντου σε τι βουνό φυτρώνει
κι μένα θανατώνει.
Τουν τρων τα λάφια κι φουφούν τ' αγρέμια κι μιρώνουν.
Άς το τρώγει κι η μάνα μου να μη μ' είχι γιευνήσει
να μη μ' είχε καρπίσει.
Σαν κείν' του θαύμα π' οδια γω στου μέγα μοναστήρι
στου μέγα πανηγύρι.
Πως πήρι λύκους του πηδί απ' την πουδιά της μάννας.
Χίλιοι πιζοί την ωνηγούν κι χέλ' καβαλαρέοι.
Κα' νας δε ζύγουσι κουντά μόν' η καημέν' η μάνα τ'

‘Αφ’σε μι λόγι του πηδό κι φάγι μέν’τη μάνα
απ’ώχου χρέας κόκκαλα να φας κι να χουρτάσεις.

Γιάννες του χουρδού μουρ Διμουνιά

Γιάννες του χουρδού μουρ Διμουνιά

Γιάννες του χουρδού τουν έσυρνι

Διμουνιά τουν καμαρών’

Διμουνιά μου καραγκιέζα.

Σφάξε μ’ μπαμπά μ’ μουρ Διμουνιά
σφάξε μ’ μπαμπά μ’ κι σκότουσε μ’
πάλι του Γιάνν’θα πάρου
Διμουνιά μου καραγκιέζα.

Δω στουν απάν του μαχαλά~/Σουλτάνα/

Δω στουν απάν του μαχαλά Σουλτάναμ Σουλτάναμ
στουν δίλλου παραπάνου Σουλτάνα Σουφλιούτούδα
την αγαπούσα από μικρή Σουλτάναμ Σουλτάναμ
ν’ αυξήνει να την πάρου Σουλτάνα Σουφλιούτούδα.
Κι αυτή ανέηνει κι πλάτυνει Σουλτάναμ Σουλτάναμ
κι δίλλον καλδόν ηπήρει Σουλτάνα Σουφλιούτούδα
κι μένα μη παράτησει Σουλτάναμ Σουλτάναμ
σαν καλαμιά στουν κάμπου Σουλτάνα Σουφλιούτούδα.

Δω στουν απάν του μαχαλά

Δω στουν απάν του μαχαλά κι κει στην κάτ’τη γειτουνιά
κοιμάτι κόρη μαναχή κοιμάτι κι ονειρέβιτι
κι του προυτ σηκώνιτι παίρνει υιρδ κι υίβητι,
πισκίρ μαντήλ’ σφουγγίζητι, παίρνει γυαλί γυαλίζητι.

- Ματάκια μου χαμηλούτά, φρυδάκια μου καγκιλούτά
μη ξιγιλιώστι στα φλουριά, μι τα φλουριά μι γέλασαν
κι γέρου δινδρά μ’ έδουσαν, δεν αγαπάει του χουρδό^{μόν’} αγαπάει του καπηλειδ, απ’ώχει το γλυκό κρασί.

Δε σου λέου μουρ Μαργαρίτα

Δε σου λέου μουρ Μαργαρίτα δε σου λέου γω ισένα
του φκιασίδι μην του βάνεις στου παζάρι μην πηγαίνεις
είνι Τούρκοι κι σι παίρνουν κι Ρευμαίοι σι ξισκανίζουν.
Ξισκανίζ’ κι μεν’ καρδιά μου μον θαμάζουμι κι λέου
κι λουλούδι για να γίνου που να πάνου να φυτρώσου.
Μέσα στης χουρής τουν κήπου πούνει γκιούρικους ου ίσκιους
πούνει γκιούρικα χουρτάρια κι νεσακίζουντι τα πιάτα
κι σκουρπιώντι τα φαρμάκια.

Δε λαλείς πουλί μ’ αηδόνι

Δε λαλείς πουλί μ’ αηδόνι
το πρωΐ με τη δροσιά.

Γειάσου αγάπη μου γλυκειά.

Βάρκα θέλω ν’ αρμαμώσω
με σαράντα δυο χουπιά.

Γειάσ’ αγάπη μου γλυκειά.

Και μ’ έξηντα παλληκάρια
να σε κλέψω μια βραδιά.

Γειάσ’ αγάπη μου γλυκειά.

Θα σε πάγω στην Αθήνα

σ’ ένα υφηλό βουνό

Γειάσ’ αγάπη πούχω γω.

Θα σε κάνω κι ένα σπίτι
μαρμαροπελεκητό.

Γειάσ’ αγάπη πούχω γω.

Θα σε πάρω κι μιά δούλα
να τη λέμε Μαριγώ.

Γειάσ’ αγάπη πούχω γω.

Θα σε πάρω κι μιά δούλα
να τη λέμε Μαριγώ.

Γειάσ’ αγάπη πούχω γω.

Δε σε θαρρούσα θάλασσα

Δε σε θαρρούσα θάλασσα νερό να κατεβάσεις.
 Και συ κατέβασες νερό μια θάλασσα γεμάτη
 κατέβασες και μια μηλιά τα μήλα φορτωμένη.
 Κάνει τα μήλα κόκκινα τα φύλλα της δροσάτα
 και κάτω στη ριζίτσα της αγιδκλημα φυτρώνει,
 κάνει σταπίδα ροζακιά και το κρασί της μόσχος.
 Όσες μάνες το ήπιανε καμιά παιδί δεν κάνει
 ας τόπινες και συ μανέμι, να μη με είχες κάμει.
 Μέσα που μ'έκανες μανέμ'ένα καλό δεν είδα,
 ξένες πλένουν τα ρούχα μου, ξένες τα σαπουνίζουν.
 Αντίς νερό ροδδοσταμα κι αντί σαπούνι μόσχο
 κι αντίς στον ήλιο στέγνωμα στ'άστρα και ώτο φεγγάρι.
 Τα πλύνουν μια τα πλύνουν δυο στις τρεις και τα υειδίζουν
 - Πάρε ξένε μ'τα ρούχα σου και πάντα τη μανέ σου.
 - Αν είχα μάνα κι αδερφή δεν τάφερνα σε σένα,
 δεν έχω μάνα κι αδερφή ουδέ στον ήλιο μοίρα.

Διάζεται κόρη διάζεται

Διάζεται κόρη διάζεται
 διάζεται το βλατίν της
 διάζεται το βλατίν της
 κι άλη χαφά δικήν της.

'Ενα μικρό αρχοντόπουλο
 το φέσι του δεν βγάζει
 το φέσι του δεν βγάζει
 και σεγίρι δεν της κάνει.

Στους ουρανούς το διάζεται
 στους κάμπους το ξεφαίνει
 στους κάμπους το ξεφαίνει
 κι ο νους της δεν προφταίνει.

Το άτι του νεσέλωσε
 στη μάνα του πηγαίνει
 στη μάνα του πηγαίνει
 και της μάνας του το λέγει.

Παρασκευήτσα τόβαλε
 Σαββάτο το ξεφαίνει
 Σαββάτο το ξεφαίνει
 και ο νους της δεν προφταίνει.

- Μάνα μ'το θάμα πούδα γω
 εψές στο πανηγύρι
 εψές στο πανηγύρι
 μάλαμα ήταν και ζαφείρι.

Την Κυριακήτσα τόβαλε
 στο πανηγύρ' να πάγει
 στο πανηγύρ' να πάγει
 μάλαμα ήταν κι ασήμι.

Μια μοιροπούλα κοίταξα
 στραβά φόρει το φέσι
 στραβά φόρει το φέσι
 τρέμ' ο ουρανός να πέσει.

'Οσ' αφεντάδες είτανε
 δλοι τα φέσια βγάζουν
 δλοι τα φέσια βγάζουν
 και σεγίρι να την κάνουν.

- Νιγιέ μου σαν την άρεσες
 στέλνεις προξενητάδες
 στέλνεις προξενητάδες
 τους μεγάλους αφεντάδες.

Στέλνεις της Προύσας τον αγά¹
 της Σμύρνης τον αφέντη
 της Σμύρνης τον αφέντη
 στέλνεις και σε τη φέρνει.

'Ένα χρόνου Γιάννη μ' Γιαννάκη μ'

'Ένα χρόνο Γιάννη μ' Γιαννάκη μ'
 Ένα χρόνου κι ένα μήνα
 στην αγάπη μου δεν πήγα.
 Στην αγάπη Γιάννη μ' Γιαννάκη μ'
 στην αγάπη μου δεν πήγα
 φες πήγα και δεν τη βρήκα.
 Φες πήγα Γιάννη μ' Γιαννάκη μ'
 φες πήγα και δεν τη βρήκα
 μ' ούπαν πάει στου πανηγύρι.

Μ' ούπαν πάει Γιάννη μ' Γιαννάκη μ'
 μ' ούπαν πάει στου πανηγύρι
 να μου φέρει χρυσό μαντήλι.
 Να μου φέρει Γιάννη μ' Γιαννάκη μ'
 να μου φέρει χρυσό μαντήλι
 να του δώσου στου κασάπη.
 Να του δώσου στου κασάπη
 να σφουγγίζει του μασάτι
 τ' αργυρό του μαχαιράκι.

Είχα ένα άνδρα

Είχα έναν άνδρα είχα έναν άνδρα
 ήδια μι ριβύθι μέσ' του κουλουκύθι
 ήδια μι φασούλι μέσα στου σακκούλι.
 Είχει κι μαχαίρια 'που φασούλ' θηκάρι
 είχει κι τσαρούχια 'που ντουβλέκι κόρα.
 'Ένα π' νάκι στάρι πάει για να του σπείρει
 έκατσει κι κλαίει στ' Κριβυθιάς τουν ζσκιου.
 - Πως θα του θιρίσου, πως θα θημουνιάσου,
 πως θα τ' άλωνισου, πως θα ξαλουνισου.
 Μάνα τ' τουν παρηγουράει: Σώπα, σώπα συ πιδε μ'
 ταχιά κι συ θ' αξίνεις θα γίνεις παλληκάρι.

Είχα σαράντα κάτιργα

Είχα σαράντα κάτιργα κι 'ξήντα δυο γαλδνια
 είχα κι σκλάβους δωδικα, στα σίδηρα βαλμένους
 στα σίδηρα κι στα κουπία στην έρημη φριγάδα.
 Κι σκλάβους αναστέναξι κι σείστι η φριγάδα.
 Κι Γκιμιτζής τουν ρώτησι κι τουν καλουξιτάζει.
 Σκλάβι μ' τι αναστέναξις κι σείσκι η φριγάδα.
 Δεν έχεις να φας, δεν έχεις να πιης ήξι ρούχα να φουρέσεις;
 'Έχουν κι φαΐ, έχουν κι πιη κι ρούχα να φουρέσου.
 Ιφές είδια στουν ύπνου μου, είδια κι στ' άνειρο μου
 παντρεύουνταν καλούντα μαου κι άλλον καλόν νι πάρνει.
 Δώσι μ' αφέντη του δίκιου μου, δώσι μ' τη δούλιψή μου
 δώσι μι κι ένα δλουγού, αγλήγουρα να πάνου.
 Θαν' είναι έτσ' αγδρι μου, θαν είνι παλληκάρι
 σύρι στην τάβλα στ' άλουγα κι δποιου θιλήσεις πάρει.
 Θέλεις τον σίβα σέλουσι, θέλεις τον παραμάνρου
 θέλεις τον παρακκινου που πάρν' σαράντα ώρις.
 'Ωσπου να πεις ώρα καλή πάριν σαράντα ώρις
 δσου να πεις έχει τι γεια πάριν άλλις σαράντα.
 Στη στράτα κει που πάγινι στη στράτα που πηγαίνει
 παρακαλούσι κι έλιγι παρακαλέι κι λέγει.
 Θε μ' να πάνου κι να βρώ του γέρου μου στ' αμπέλι.
 Καθώς ιπαρακάλισι έτσι πήγι κι βρήκι.
 Βρέσκιν του γέρου π' πλάτιβι του γέρου που κλαδεύει.
 Καλώς τα φκιάνεις γέρουντα, καλώς του παλληκάρι.
 Θε σι ρουτήσου γέρουντα, θα σι καλουξιτάζου.
 Ποιανού καλή παντρέβιτε κι ποιδνα θε να, παρει.

Του Γιάνν' χαλή παντρέβετε του γυιού μου του χαμένου.
Θα φτάσου σ' ν' αρραβώνα του, θα φτάσου στα στιφάνια
αν έχεις γρίβου σίγουρου προυφταίνεις στ' ν' αρραβώνα.
'Ενας πασιάς κατέβηντι

'Ενας πασιάς κατέβηντι κι ένας μπέης αφέντης
στην πόλη εκατέβηντι, στην Προύσα παζαρεύει.
Παζάριβε κι αγδραζι σουλούν χαλά τα ρούχα.
Σέρνει μουλάρια δώδικα κι μούλις δικαπέντι.
Κι ψυια μούλα χαλή μούλα, παράστρατα κηγαίνει
κι αφέντης την ικάκιουσι γυρεύ' να την πουλήσει.
Μη μι πουλείς αφέντη μου κι μη μι παζαρεύεις
θα γένου γης να μη πατείς γιοφύρι να διαβαίνεις,
θα γένου ασημδοκουπα να πίνεις μι τ' ιμένα.
Ισύ θά πίνεις του χρασί κι γω θα λάμπου μέσα.

Έσεις βουνά φηλά βουνά

'Έσεις βουνά φηλά βουνά φηλά κι χιονισμένα
κι εσείς νιρά τριχούμινα μι τ' αργυρά σας φάρια,
λουγιούρ λουγιούρη η Βινιτια' στη μέση η Αριτή μου.
Της Αριτής πόρτα βρουντά, βρουντά κι δεν ανοίγει.
- Ποιος είνι αυτός α που βρουντά τώρα του μισουνύχτι;
Αν είνι ξένους να διαβεί, δικδις μου νάρθει μέσα.
- Δεν είνι ξένους να διαβεί, δικδις μου νάρθει μέσα.
Μον' είνι ου χάρους ζουντανδρι, ήρθε για να σι πάρει.
- Άφησι μ' χάρι μ' άφδι μι, μόνο δυο τρείς ημέρις
έχου δυο τρείς μαθήτριες, έχου να τις δυδάξου.
Η μια κιντάει του Σταυρό, ή άλλη του Βαγγέλιου
κι η Τρίτη η μικρότερη του αργυρό πουτήρι.

Η σημερινή μας η γιορτή

Η σημερινή μας η γιορτή δεν είναι πάσα μέρα
μον' είν' του χρόνου μια φουρά του χρόνου πανηγύρι.
Διφούνη η κδσμους για νιρδ διφάει του πανηγύρι
διφάει του βασιλόπουλου στης μάνας του τα χέρια.
Τρεις λαλητάδις έβαλαν λουγιούρ στους μαχαλάδις.
Ποιος είνι άξιους κι άρρινους νιρδ να πάει να φέρει
νιρδ να τους χουρτάσει, κι η κόρη που τουν αγαπά
κι η κόρη που τουν θέλει. Να γω είμι άξια άρρινη
νορδ να πάου να φέρου νιρδ να τους χουρτάσου.

'Ηταν πέντε έξι νταήδις

'Ηταν πέντε έξι νταήδις μπρέ μπρε μπρε πέντε έξι νταήδις
χα χα χ α. πέντε έξι νταήδις.
Κίνησαν του ρέμα ρέμα βρήκαν ένα κούφιου δέντρου.
είχι μέσα κουκουβάγιες, έκατσαν κι τις μοιράσκαν.
'Όλοι πήραν από δύο, τουν Γιαννάκ' τουν δώσαν μία,
γάνιασει κι δεν την πήρι, πάει στου σπίτι τ' γανιασμένους.

'Ηταν ένας γέρος

'Ηταν ένας γέρος γηρούτσικος
 είχε τρεις κουπέλες, τρεις αρετές
 και τις τρεις τις στέλνει στου δάσκαλου
 κι δάσκαλους τις στέλνει για χρόνου νιρδό.
 Γέδρουσι κουπέλα κι μόρφινει,
 σαν την είδ' ου γέρος την άριστη.
 'Έλα κουπιλούδα μ' να παίξουμι.
 Δεν φουβάσει γέρου μ' που του θιο;
 'Οσου χρήμα είνι, ας τδ' χου γω.

'Ηταν δυο καλές συμφάδις

'Ηταν δυο καλές συμφάδις, είδιαν τα πανιά στου Λάκκου
 κι άρπαξαν τη φούρκα ρόκα κι τουν καβαλάρ' αδράχτι,
 τ' μυλουνδπιτρα σφουντήλι κι ως που νάμπει νάργει μήνας
 έμασει κλουστή στ' αδράχτι. Κι ως που νάμπει νάργει χρόνους
 ξισφουντήλιασει τ' αδράχτι. Κι ως που να καλουχρουνίσει
 γιόμιση κι αυτή τ' αδράχτι. Του μαζώνει μια κουβάρα
 του σκαλώνει στην κιλάρα κι βαρνάει στην κιφάλα.
 'Έβαλει να τον γιδιάσει και στης γάτας τα νυχούδια
 στ' πόντικα τα πουδαρούδια. Πόντικας η κουτρατσάρης
 κι η γάτα η γρουσούζα ανακάτουσαν του γνέμα.

Θάν... τα δυο 'δέλφια γκαρδιακά

Θαν τα δυο 'δέλφια γκαρδιακά
 μα του θιο πως είνει μουνιασμένα
 μά την Παναγιά πως είνει μουνιασμένα.
 Τα ζήλιβαν οι άρχουντοι, μα του θιο, τα μουλουγούν ου κόσμους
 τα ζήλιψει κι ου δαίμουνας, βουλιώτει να τα χουρίσει.
 Μη μας χουρίζεις δαίμουνα κι μη μας ξιαμουνιάζεις.
 Βάλιτε να μοιράστει τ' άμπιλουχώραφά σας.
 'Οπ' είνει μέση κι καρπός, πάριτα μουναχός σου,
 δπ' είνει άκρα κι άκαρπου, δόσ' του τουν αδιρφό σου,
 κι αν δεν του στρέξ' ου αδιρφός, ρίξει κι σκότουσει τουν.

Ιφές στουν ήλιου έμεινα

Ιφές στουν ήλιου έμεινα κι τώρα π' εκεί ήρθα
 τουν αγγιλδ μου φίλιβα κι του Χριστό κιρνούσα,
 κι την Κυρά την Παναγιά διεξά την προσκυνούσα.
 - Κυρά μ' για δώσ' μου τα κλειδιά, τα παραδεισουκλείδια,
 ν' ανοίξου τουν παράδεισου να μπω! να προσκυνήσου
 να διώ αφτουνούς πως κάθουντι στευν φέγγου στις καντίλις
 να χδιω αρχόντους πως κάθουντι στην πίσσα στου σκουτάδι.
 Τους αφτουχόνς παρακαλούν κι φρόνιμα τους λέγουν:
 - Νάτ' αφτουχοί μας, τ' ασπρα σας, κάτι κι τα φλουριά σας
 κι δώσ' τι μας τουν φέγγου σας, την μιάναν την καντήλα.
 - Ιδώ γρουσιά δεν απιρνούν, φλουριά δεν συντυχαίνουν.
 Ιδώ νι ου δίκιους ου κριτής που κραίν' μικρούς μιγάλους
 που κραίν' τουν κόσμουν ούλουν.

Κάθουνταν μια καλουγρούδα

Κάθουνταν μια καλουγρούδα κι πουλάει κρασί¹
 έρχουντει τα παλληκάρια την καλημερούν.
 Καλημέρα καλουγρούδα, τι πουλάς αυτού;
 Κρασί είχ' οπού πουλούσα, του ξιπούλησα

Κάτου στην άσπρη πέτρα

Κάτου στην άσπρη πέτρα, στου χρύου νιρδ
σκουτώσαν του Γιαννάκου του μουναχουγυιδ.
Τούρκοι τουν λουγιουρνούσαν κι οι Ρουμαίου τουν χλαίν'
κι δυο καλές κουπέλις τουν μοιρουλουγούν.
Κάθουντει παντριμένιες κι τουν τραγουδούν.

- Γιαννάκου μ' δεν έχει μάνα, δεν έχεις κι αδιρφή
δεν έχεις καλή γυναίκα νάρθει να σι δγεις.
- Ιγώ κι μάνα έχουν, έχουν κι αδιρφή
έχουν καλή γυναίκα, να την πόρθιτει
μι δυο πιδιά στα χέρια, του τρίτου πιρπατεί.
- Δε σούλεγα Γιαννάκου μ' δε σ' ουρμήνιβα,
μι Τούρκουν μην παλαίβεις, μην σκουτώνισει.

Κλαιν οι φράκτες για πουλιά

Κλαιν οι φράκτες για πουλιά κι βατσινές γι' αηδόνια
κλαίει κι ένας νιούτσικους για μια Βουλγαρουπούλα,
πούχει τα χίλια πρόβατα τα πεντακόσια γίδια.
Σκυλιά να φαν' τα πρόβατα κι οι λύκοι τα καταΐκια.
Άρα κατάρα σ' δίνου γιέμ Βουλγάρα να μη πάρεις.

Κλάψιτε μάτια μ' κλάψιτε

Κλάψιτε μάτια μ' κλάψιτε, δέντρα ξεριζουθήτε
για του Δημήτρη Σκαναβή πουλύ να λυπηθήτε,
πόνταν στη γνώμη τ' γνωμικός, στου βιο του ξακουσμένους
κι ελεημοσύνη έκαμνει στην αφτουχουλουγιά.

- Δεν είχει μοίρα, ριζικό να ζήσει η Σουλτάνσα.
Τρεις μέρις δεν απέρασαν που πέθαν' η Σουλτάνσα,
του χασακί εβγάλανει, του Σκαναβή να πιάσουν.
Τουν έπιασαν τουν έδισαν, δέσαν τα χέρια τ' πίσου.
Τουν πήραν κι τουν πάγιναν στου βασιλιά παάνονν.
-
- Μαρτύρ' σι Δ' μήτρη, τ' άσπρα σου, μαρτύρ' σι κι του βιο σου.
 - Ολούν του βιο μου πάρ' τι του κι μέν' αφέχιτε μι.

Κάτου στης μουριάς τουν κάμπου

Κάτου στης μουριάς τουν κάμπου έκαμναν ο πανηγύρι
καλουκαίρι κι χειμώνα. Ήταν βρύσις κι πηγάδια
φύτρουσι κι ένα καλάμι κι στη μέση του καλάμι
κάθητι κόρ' κουτουπούλα άσπρη θαν' του βαμπάκι
δμορφη θαν του ζαμπάκι.

Λάμπ' ου ήλιους, λάμπουν τ' άστρα
λάμπουν τα βυζούδια τ' σ' τ' άσπρα.

- Ας τα δω κι ας τα σιμώσω τα χεράκια μου ν' απλώσου
τη χουφτίτσα μ' να γιουμώσου, την καρδίτσα μ' να μυρώσου.

Κάτου τσ' βατσινιάς τη ρίζα

Κάτου τσ' βατσινιάς τη ρίζα κάθουνταν κυρά μας Άνικα
έβγανε τη μαμουλίκα τ' σ' ξέπληγι κι τα μαλλιά της
φωναίς κι τα παιδιά της. Έλατι κι σεις πιδιά μου
παντρειά ζητάει καρδιά μου τούτινα την εβδομάδα.

Κάτου τ' οι Μπαρμπαρίδες τουν κάμπου

Κάτου τ' οι Μπαρμπαρίδες τουν κάμπου
 τα φαρούδια έχουν χάρη
 τα μυρμήγκια πανηγύρι.
 Κάλησαν κι μένα νούνου
 κάκιουσα κι γω δεν πήγα.
 Τι να ν' ντύσου τι να πάνου
 πκάμπου δεν είχα να βάνου.
 Ήτανου τ' δνα ντάνου τ' άλλου
 ντάνου τ' μπουμπά μ' τ' σαλβάρα

Αντα βγαίνου κι αγναντεύου
 η λαγδός λαλάει τη λύρα
 κι η αλεπού του τεμπελέκι
 κι η σκαντζόχοιρος η σγούρος
 κάμν' τ' χηλώνα μι του μάτι.
 Έλα βράδυ στου χρεββάτι
 να φιλήσεις μαύρου μάτι
 κι στουμπουριασμένου λάκρου.

Κίνησεν η Παναγιώτα

Κίνησεν η Παναγιώτα
 για να πάει στα γονικά της,
 την μαλώνει η πεθερά της.
 Και στο δρόμο που πηγαίνει
 και στο δρόμο που διαβαίνει
 τι κακόπαθε η καῦμένη.
 Τρεις χλέψτες την επιάσανε
 ένας απ' το χέρι

κι άλλος βγάζει το μαχαίρι.
 - Δος μας φιλί δος μας τσιμπί
 δος μας και μαύρα μάτια
 για σε κάνουμε κομμάτια.
 - Ούτε φιλί ούτε τσιμπί
 ούτε και μαύρα μάτια
 θέλτε κάντε με κομμάτια.

Κάτου στην Αγιά Βαρβάρα

Κάτου στην Αγιά Βαρβάρα έκανα χρυσή κουμπάρα
 έμαθα του μουνουπάτι πάγινα κι του βραδάκι.
 Κι μι πιάσαν μια βραδιά στης κουμπάρας τ' ν αγκαλιά.
 Δε μου δώσαν κι πουλλές πεντακόσιες κι καλές
 κι μου κάναν τα πλεβρά μου μαλακά σαν την κοιλιά
 κι μου κάναν κι τα πόδια μαλακά θαν τα χταπόδια.

Κίνησα να πάου στου μύλου

Κίνησα να πάου στου μύλου μι τη θειά μου τη Βασίλου.
 'Ηρθ' αράδα για ν' αλέσου.
 Σπρώχνει κείνη σπρώχνου γω, κάτου κείνη, πάνου γω.
 Να κι ου λάλους απου πέρα, φράγκα φρούγκα τη μαχαίρα.
 - Ανιφιδ μουρ' ανιφιδ, τι την κάνς' αυτού τη θειά σου;
 - Έρμη θιρμασιά την πιάνει, την ζουπάου για να γιάνει.

Κόρη μιτάξι γίδιαζι

Κόρη μιτάξι γίδιαζι, χρυσάφι μασουρίζει,
 στους ουρανούς του γίδιαζι, στους κάμπους του τυλίγει,
 κι ανάμισα σι δυο βουνά βάνει να του υφάνει.

Γιφαίνει τα δουρίσματα, της πιθιράς τ' μισάλα,
 κι' απου του βρόντου τ' δργαλειού, κι', απ' της κουρής τ' οι ηχώδις
 ήλιους ξισκανδαλίστηκει κι αργάει να βασιλέψει,
 κι' απδστασει η αργαλιά δουλεύουντας στα ξένα,
 κι' απδστασαν κι τα πιδιά γυρεύουντας τις μάνις,
 μάνις γυρεύουν τα πιδιά κι τα πιδιά τις μάνις.

Δεν τρία χαράβια ν' είμασταν

Δεν τρία χαράβια ν' είμασταν
τα τρία αράδα αράδα.
Δεν τόνα πηγαίν' μι του βουρρά
κι τ' άλλου μι του νδτου
λεν του τρίτου του καλύτερου
παγαίν' μι την παγάδα,
λεν να πα να δωωση μάνα μου
να διω κι του μπουμπά μου,
λεν να διω κι τ' αδιρφάκια μου
πως κλαίγουν για τη μένα.

Δεν σαράντα πέντε Κυριακές

Δέν σαρανταπέντε Κυριακές
κι δικαουχτώ βδουμάδις
λεν δεν είδα του Γιαρέντη μου
να διάβει να πιράσει.
Ιφές αργά ντ' αργούτσικα
ιφές αργά ν' του βράδυ
διαβαίνει κι κιρνάει.
Μάνα μ' νιρδ δεν έχουμι
πόφι κι τι θα πιούμι.
Αρκάς' κουρή του μαστραπά
στη βρύση κατιβαίνει

κι βρίσκει του Γιαρέντη της
στη βρύση να κοιμάτι.
Παίρνει νιρδ στου στόμα της
για να τουν ξιαγρυπνήσει.
Κι η μάνα του προέβαλλει
που πάν' π' του παραθύρι.
Μουρή σκύλα μ' μουρή Ουβρδ μ'
τ' έχεις που τουν υγιδ :μ:
Θαν είνι γιος σου κανακάρης
κάμει σιντούκι απού καρά
βάντουν κι κλείδουσέ τουν.

Δεν ήρθι Μαής

Δεν ήρθι Μαής αμάν γκέλ αμάν λεν ήρθι Μαής κι η 'Ανοιξη
ήρθι Μαής κι η δινοιξη ήρθι του καλουκαΐρι.
Δεν ανδίγουν τα τριαντάφυλλα τα μουσχουμυρισμένα.
Δεν δισπρου τριαντάφυλλου φουρώ κι θέλου να του βάφου.
Δεν κι αν θα του βάλου στη βαφή πουλλές καρδιές θα κάφου.
Δεν θα κάφου κι τουν Κιουμουρτζή που φκιάν τα δαχτυλίδια.
Δεν που κάν' τ' ασημουζούναρα τα φλουρουκαπνισμένα.

Δωλαίνουμι μανούλα μου

Δωλαίνουμι μανούλα μου
για μια γειτονούλα μου.
Σύρε μάνεμ' και πες τη το
κάτσε κουβέντιασέ της το.
Μετά χαράς μου γιδκα μου.
Θα πάρω και τη ρόκα μου.
Πήρε τη ρόκα της και πάει
Βρίσκει την κόρη που κεντάει.

- Καλή σου μέρα λυγερή.
- Καλώς την μάνα την καλή.
- Κόρη μ' ο γιος μου σ' αγαπεί
και ντρέπεται να σε του πε.
- Σαν ντρέπεται τι έρχεται
στην πόρτα μου και στέκεται.
Πες του να έρτει το πρωΐ
να πιούμε τον καφέ μαζί.

Μια Πασχαλιά κι μια Δαμπρή

Μια Πασχαλιά κι μια Δαμπρή
μια επίσημη ημέρα πουλάκι μ' αμάν.
Μάνα ν' ύγιδ της στόλιζε
να πα να μεταλάβει.
Μπρουστά πηγαίν' η μάνα του
πίσου η αδερφή του
στη μέσ' παγαίν' η νιούτσικους
σα μήλου μαραμένου.
Σαν μήλου σαν τριαντάφυλλου
σαν μήλου νου κι ορτίου.

Θα παν σιμά θα παν κουντά
κει σ' πρκλησιάς την πόρτα
κι σαν τους είδι η ν' ηκκλησιά
ρίχνει τα κιραμίδια.
Μι τ' άγιου Πνέμα σύντυχι
που μέσα που τ' άγιου Βήμα.
Που πας σκύλα μ' που πας Ουβρά μ'
μι τουν κριματισμένου σ'.

Αρνήθηκε τη μάνα του που τουν έχε
κινητηρένουν. Αρνήθηκε τη νούνα του

Μια καλή νοικοκυρά

Μια καλή νοικοκυρά
 έπιστε τ' Αηδημητρού
 σκώθκει μδν' τ' Αηθανασιού
 σκώθκει για ν' ανάψ' τ' φουτιά
 χάληφι κι του μασιά
 χούφτουσι τσ' γάτας τ' ν' ουρά

θάρριψι ήταν ρδκα της
 πάγουσι του γιόμα της.
 Φρίχκι η καρδίτσα της
 βλέπ' του τσκάλ' μι του χρασί
 ξυπάγουσι του γιόμα της
 ξιφρίσκι η καρδίτσα της.

Ν' ιδώ στουν πέρα μαχαλά

Νι δω στουν πέμπουρή Σμυρλιά
 νι δω στουν πέρα μαχαλά
 κι χει στην κάτ' τη γειτουνιά
 κι χει στην κάτ' μουρή Σμυρλιά
 κι χει στην κάτ' τη γειτουνιά
 φυτρώνει μια τριανταφυλλιά.
 Κι απόλκει κλώνους κι κλουνιά
 κι σκέπασει τη γειτουνιά

τη γειτουνιά τν' αρχδντισσα
 κι την αρχουντουπόνλησσα.
 Τ' ακού τ' ακούς γειτόνισσα
 τ' ακού τ' ακούς μουρή Σμυρλιά
 να κεις τη θυγατέρα σου
 να μη πλυθεί να μη λουστεί
 κι δπ' την πόρτα τς να μη βγεί
 να μη τη δει ο γιόκας μου
 τριλαίνιτε λουλαίνιτε
 μι μαχαλρ' μαχιρώνιτε,
 κουντάρι κουνταρώνητε
 κι απ' τού γκριμδ γκριμίζητε
 κι γίνκει γης κι χώματα
 κι πιτρουκυλίσματα.

Νι Κώσταντας κι Κουσταντής

Νι Κώσταντας κι Κουσταντής κι μικρουκουσταντίνους
 του Μάη αμπέλι φύτεύει του Μάη να καρπίσει
 του Μάη τούρθει κι γραφή κι στουν σιφέρ να πάει.
 Τη μάνα του παράγγιλνει, τη μάνα τ' παραγγέλνει.
 Καλά μάνα μ' τη υψη ου, καλά να εην κοιτάζεις,
 μέλι να τρώει του προυτι κι αρνί του μισημέρι
 κι άντα δειπνούν οι άρχοντοι μέλι μι του καρύδι.
 Κι αυτή σκύλα κι αυτή η γρά, γριά κριματισμένη
 δυο μέρις την ικούταζει κι τρία μιρουνύχτια,
 απουντου χέρ' την άρπαξει κι στουν μπαρμπέρ' την πήγει.
 Κόφει μπερμπέρ' ξανθά τς μάλλια κι τ' δμουρφα τς τσουλούφια
 Τρία αρνιά της έδουσε κι τρία κατσικάκια,
 τσαρούχια την ιφδρισε κι στου μαπέρ' την πήγει.
 Ός δεν τα κάνεις ικατό κι ως δεν τα κάνεις χίλια
 στουν κάμπου να μη κατιβείς, να μην τα κατιβάσεις.
 Κι αυτά τ' αρνιά ιγέννησαν κι μάνις διπλαρίζουν
 στου χρόνου γίνκαν ικατό, στου χρόνου γίνκαν χίλια.
 Τα πήρει τα κατέβασει στουν κάμπου κατιβαίνει.
 Βλέπει αντάρα στα βουνά κι καταχνιά στουν κάμπου.
 Παρακαλούσει κι έλιγει παρακαλάει κι λέγει.
 Κύριου μ' για νάνει Κώσταντας για νάνει κι καλδς μου.
 Του λόγου τς δεν απόσουσει, τη συντυχιά τς δεν είπει.
 Αυτού κι Κώστας έφτασει, αυτού κι Κώστας φτάνει.
 Καλημέρα σου Τσομπάνη, κάλως τον Κώστα πούρθει.
 Δε σι ρουτώ βρε τσδμπανη, δεν σι καλουξιτάζου.
 Κι άι ποιένου είν' τα πρόβατα κι άι ποιόνου είν' τα γίδια.
 Του Κώσταντα είν' τα πρόβατα, του Κώσταντα τα γίδια.
 Άιντι μουρή βρε τσδμπανη, άιντι να πάμι σπίτι
 κι ουλούν η γεια κι ουλούν χαρά.

Ν' ἄμαν κι ώ Γραμματικός

- Ν' ἄμαν κι ώ Γραμματικός, ν' ἄμαν κι ταξιδιάρης
ν' ἄχα τουν ουρανδ χαρτί, τη θάλασσα μιλάνι
να γράφου τα πάθια πονπαθα, τα ντέρτια της χαρδιάς μου.
- Κι απού τι ποιδναν τ' ἄπαθις κι τ' ἄχεις παθημένα.
 - Που την αγάπη τ' ἄπαθα κι τάχευ παθημένα.
Θαρρεῖς χουρή, μ' δε σ' αγαπώ, θαρρεῖς στου νου μ' δε σ' έχου.
Ιγώ χουρή μ' σι διάλιξα θαν χουγιουμτζής τ' ασήμι
τ' ασήμι κι του μάλαμα που φκιάν 'τ' δαχτυλίδια
κι τα φορούν οι δμουρφις κι ούλις οι μαυρουμάτις.

Νάμαν μηλιά στου γαλατά

Νά μαν μηλιά στου γαλατά
ερ γαρουφαλιά στην Πόλη
ερ νά μαν κι ένα φηλδ δεντρί^λ
μέρ' στην άκρα της θαλάσσης
αχ να πδτιζα τη ρίζα του
ερ να αξήνουν οι χουρφάδις τ'
αχ να κάμναν σκάλα ν' ἄνηβω
ερ στην πιο φηλή χουρφίτσα
ερ να δγιω την Πόλη πως καίγιτε
την Προύσα πως ρημάζει
ερ να δγιω του Τούρκου τ' ἄλουγου
του Γάλλου το γαλδνι.

Ν' ούλις βιργούλις είντις δω

Ν' ούλις βιργούλις είντις δω
δική μ' βιργούλα δέντ' ιδώ
πααίν στη βρύση για νιρδ.
Πάγω και ώ να πιω νιρδ
να της τσακίσου του σταμνί
να πάει στη μάνι τς αδειανή.
Πού' νει χουρή μου του σταμνί.
Μάνι μου στραβουπάτησα
κι έπισα κι του τσάκισα.
Δεν είνει στραβουπάτημα
μδν' είν' αγουρουφίλημα.

Ν' ιφές αργά ν' αργούτσικα

Ν' ιφές αργά ν' αργούτσικα, ν' ιφές αργά του βράδυ
που τ' ν αμπουφά σου διάβηκα κι απού την αυλαή σου.
Ν' ἄκουσα τ' μάνα σ' π' μάλλουνι, ανάφιρνι κι μένα.
Κι αν σι μπλών' για μέν' χουρή μ' πες μου να μη διαβαίνου.
Διάβιν' αγδρι μ' διάβινι πως ήσαν μαθημένους,
που μάλουμα κι απού δαρμδ αγάπη δε χουρίζει.
Αγάπη θέλει φρδνηση, θέλει ταπεινουσύνη
θέλει λαγού πιρπατησιά, αίτού γρηγοροσύνη.

Ν' δέου στου Φιγγαράκι

Ν' δέου στου Φιγγαράκι βάτι αμάν αμάν
 ν' δέου στου φιγγαράκι στην αστρουφιγγιά
 κάθιτ' ένα χουράσιευ κι μοιρολουγεί.
 Κάθιτ' ένα χουρά βάτι αμάν αμάν
 κάθιτ' ένα χουράσιου κι μοιρολουγεί.
 Τι κλαις τι κλαις χουράσιου μ' κι μοιρουλουγείς.
 Καλδύ έχου στα ξένα τα παντάξινα
 κι ουδί γραφή μου στέλνει, ουδί μοιρουλουγιά.
 Κι τώρα που μου στέλνει μάνρα γράμματα
 αν θέλεις κόρη μ' παντρέψου, θέλεις καρτηρείς.
 Κι αν θέλεις τα μάνρα βάλει κι έλα να με βρεις.
 Πήρα τ' ν' αρμινουπούλα τσ' μάγισσας χουρίτσα
 μαγεύει τις θάλασσις κι δεν έρχουμι.
 Σαν τα κινήσου νά ρθου χιδνια κι βρουχές
 κι αν τα γυρίσου πίσου ούλου ξαστιργιές.

Πιάστει χουρίτσια του χουρδ

Πιάστει χουρίτσια του χουρδ τώρα που έχιτι ληρόδ
 γιατ' αύριον παντρεύθηστι κι θα νοικουκυρέβιστε.
 Δε σας αφήνουν τα πιδιά να πάτι σ' άλλη γειτουνιά
 δε σας αφήνουν άνδρις σα να πάτι στις μανάδις σας
 δε σας αφήνουν πιθιρές να πάτι δπ' είν' χαρές
 δε σας αφήνουν πιθιροί να πάτι δπ' είν' χουροί.
 Τους άντρις τους μυθίζουμι κι τους απουκοιμίζουμι
 κι τα πιδιά τα δέρνουμι μαζί μας δεν τα θέλουμι
 κι την κακιά την πιθιρά την βάνουμι στην πιρουστιά
 κι τουν κακό τουν πιθιρδ τουν κάμνου δπους θέλου γω
 τουν στρώνου δω τουν στρώνου κει
 τουν βάνου δέου στην αυλή
 τουν βάνου ένα πσκέφαλου κι του γαζδουρουκέφαλου.

Πέντε καράβια ξέβγηκαν

Πέντε καράβια ξέβγηκαν, τα πέντε' αράδ' αράδα
 πέντε φανάρια δναφαν, τα πέντε' αράδ' αράδα
 τ' ώνα πααίν' στην έρημου, τ' άλλου στου Μπιζιστένι
 τ' άλλα μη τουν Τσιουμπάνογλου στης πόλης τ' αργαστήρι.
 Βάνουν τιλάλη να φωνάξει, τιλάλη να φωνάξει.

- Ποιά μάνα έχ' καλδ χουρίτσ' κι θέλ' να του παντρέψει.
 Να μη του δώσ' γηιμιτζή, θα του κακουπαντρέψει
 μόν' να του δώσ' πραματευτή να του καλουπαντρέψει.
 Να αραδιάζει τα φλουριά, σι κίτριν' αλυσίδα
 να λάμπει ούλους ου χουρδς, να λάμπει του σιγνρι.

Πιθιρά προς πιθιρούλα

Πιθιρά προς πιθιρούλα κάθιτει στουν Πύργ' απάνου
 κι δε θέλει να κατέβει. Κι της τάξαν τη μισάλα
 κι δεν θέλει να κατέβεικι της τάξαν του πουκάμσου
 κι δεν θέλει να κατέβει. Κι της τάζουνε τη νύφη
 κι άρχισε να κατιβαίνει. Πιθιρά 'που τη χαρά της
 τ' ζήρθει για να κατουρήσει. Μέσα στ' μέσ' του μισουχώρι
 ήταν ένα χουτσουμύλι δώδικα χρουνών μπακάλι
 κι άρχισει να λουγιουρνάει. Μειρμιτζής που τη χαρά του

παίρν' του σ' νέκι στου κιφάλι
του σιαπσιάκ' στην αμασχάλη
δέκα παίρνει πέντε δίνει.

Παλληκάρια ν' έσκαφταν

Παλληκάρια ν' έσκαφταν μι τ'. ασημουμάχιρα
ασημοχωμ' έβγαναν στην πουδιά τς του μάζουναν
στη μηλιά του πήγιναν.

Να μηλιά του χώμα σου κι του χουματάκι σου.
Φέρτου μένα να στουλιστώ, να στουλιστώ ν' αρματουθώ
στου γιαλδ να κατιβώ να μαράνου τρεις οι νιές
τρεις οι νιές η δώδικα κι ως τις δικατέσσιρις.

Πήγα στουν πέρα μαχαλά

Πήγα στουν πέρα μαχαλά
κι άκουσα μια αιδονολαλιά.
Η μάνα την χόρη έδερνε
κι η χόρ' στη μάνα έλεγε.

- Χτύπα με μάνα μ' δυνατά
και λέγε τα λόγια σιγανά
να μην τ' ακούσει η γειτουνιά
και πει πως ο Φράγκος μ' αγαπά.

- Σαν σ' αγαπά τι σ' έστειλε.
- Χρυσό λεμδνι μ' έστειλε
και το λεμδνι ράγισε
κι αυτά τα λόγια λάλησε.
Για φάγε με για ρίξε με
για στον αφέντη μ' στέιλε με.
Δεν τύφαγα δεν τύριξα
μδν' στον αφέντη μ' τύδστειλα

Πίσου στα κιραμίδια σου

Πίσου στα κιραμίδια σου τρεχει νιρό δρουσάτου
ν' ικεί κλήμα ν' ιφύτρουσι, κλήμα ήταν φυτρουμένου
κάνει σταφύλι ροζακί κι του κρασί βαμμένου,
δσις μανάδις κι αν του πιούν καμιά πηδί δεν κάνει.

- Ας τώπινε κι η μάνα μου να μην είχε καμ' κι μένα.
Θαν μ' έκαμι κι μ' έθριψι κι μ' έδουσι στα ξένα,
ξένις πλένουν τα ρούχα μου, ξένις τα σκαμακίζουν.
Τα πλένουν μια τα πλένουν δυο, την τρίτη δεν τα πλένουν.
- Πάρει ξένι μ' τα ρούχα σου κι στείλ' τα στη μάνα σου.
- Θαν είχα μάνα κι αδερφή δεν έρχουμα στα ξένα.

Πούναι δεντρίτσι πράσινου

Πούναι δεντρίτσι πράσινου μα τουν αλήθειου του Σταυρό
νάχ' ασημένια ρίζα κι τα φύλλα συρματένια
κι κάτου στη ριζίτσα του καημδ πούχει η καρδίτσα του
βρύσις κρύου νιράκι στουλισμένου κουριτσάκι.

'Εσκυφα να πιω νιρό κουρτσούνδα μ' δε σι λησμουνώ
να πιω κι να γιμίσου κι να μη σ' αλησμουνήσου.
'Έχασα του μαντήλι μου μη λυπιδστει φίλοι μου
του χρυσουκεντημένου τ' αργυρουσγουραφισμένου.
Εμείς θα του κιντήσουμι κι θα του σγουραφίσουμι.
Τρεις αγαπητικές μου κι οι τρεις είνι δικές μου.
Η μια ήταν απ' τα νησιά, βαστήει πουλύ καλά μυαλά,
η άλλη απ' τη Μαράσια σαν του Μάη τα κιράσια.

Η τρίτη η μικρότερη απ' δλις ομορφότερη
ήταν απ' το Νεοχώρι που την αγαπούσαν δλοι.
Την αγάπησα κι εγώ να την πάρου δεν μπουρώ
να τη μιλήσου κλαίει κι τη μάνα της του λέει.
Ρώτησα τ' γειτόνισσα που είν' η χόρη π' αγαπώ
μέσα είνι κι κοιμάτει αχ η σκύλα δε σι λυπάτει.

Που θα πάτει σεις χουρτσούδια

Που θα πάτει σεις χουρτσούδια
θα πα να μάσουμε λουλούδια
να τα δώσουμε του μπασιάκου μ'
να τα βάλει στην τσιαλμάτα τές.

Παλληκάρια μ' ανδρουμένα

Παλληκάρια μ' ανδρουμένα
τι στέχιστι πικραμένα
ένα τ' άλλου διαλιγμένα
τα ντουφέκια χουρντισμένα
τα σπαθια ξιγυμνουμένα.
Τουν αφέντη σας τουν πήραν
κι τουν παν μπαριά στα ξένα
βρίβουνταν κι χαζνατάρην
να ουρίζετουν χόσμουν ούλουν
να ουρίζει τα πιδιά του.

Πάνουν Τούρκοι πάνουν Φράγκοι

Πάνουν Τούρκοι πάνουν Φράγκοι
παν για να πατήσουν τουν τόπου
κι κανέναν δεν ιβρίσκουν
βρίσκουν την καημέν' τ' Παγούνου.
Κάθουντε κι την ξιτάζουν.
Μουρ Παγούνου καραγκιόζα
τ' είν' τα χέρια σου βαμμένα
τα μαλλιά μπουγιατισμένα.

Τούρκουν είχα στην αυλή μου
μπουγιατζήν στου μαχαλά μου
κι είν 'τα χέρια μου βαμμένα
τα μαλλιά μ' μπουγιατισμένα.
Τουν αφέντη μου τουν πήραν
κι τη γάνα μ' τη σκλαβώσαν
κι γω σι Τούρκου χέρια μπήκα.

Πέντε περ Σεβντέι αμάν

Πέντε περ Σεβντέι μ αμάν
κεντι πέρδικις πιτούσαν
μεσ' στουν κάμπου λουγιουρνούσαν.
Για τ' ημάς τα δυο ρουτούσαν
ποια 'νι άσπρη , ποια 'νι ρούσα
ποια 'νι κι ξανθομαλλούσα
κου φουράει τα κουντουρούδια.
Του παπά μας θυγατέρα
κι του Διάκου μας κουπέλλα

Είνι άσπρη είνι ρούσα
είνι κι ξανθομαλλούσα.
Πέντε αμάξια την κ' βαλούσαν
κι του Δήμου δικαπέντε.
Δεν τη χώρησι η θύρα
ξήλουσαν τα παραθύρια
δεν τη χώρησι του σπίτι
κι έβγαλαν τα κιραμίδια.

Ρύζι ν' έσπιρναν

Ρύζι ν' έσπιρναν τραχδσια δυο χουράφια
δεν του θέριζαν τραχδσια δυο παλλ' κάρια,
μόν' η Γιάννακους, Γιαννάκις με την καλή του,
στοίχιουν έβαλαν οι δυο τ' ζ να του θιρίσουν.
Κίν' σαν θέριζαν που του πουρνώς του βράδυ.
Γιάννης βάσταξι, καλή του δε βαστάει.
- Γιάννη μ' πείνασα, Γιάννη μ' φουμί γυρεύου.
- Βάστα κόρη μου ως που να βγούμι στ' ν' άκρα.
- Γιάννη μ' φίλασα, Γιάννη μ' νιρδ γυρεύου.
- Βάστα κόρη μου ως που να βγούμι στ' ν' άκρα.

Σαράντα παλληκάρια

- Σαράντα παλληκάρια κι ένας γερουντάκος
 έκατσαν κι ει μετριδνταν, ποιος θα πάρ' τ' Μαρία
 τ' Μαρία την καραγκιόζα. Κι έπιστ στο γέρο.
 Κι την παίρν' η γέρους κι την πάει στ' αμπέλι
 κι την στήν' κριββάτι, κριββάτι για να χοιμάτι.
 Κι' απουκμήθκι ου γέρους κι σκώνιτι Μαρία
 κι πάει στα παλληκάρια. Κι ξυπνάει ου γέρους
 κι ρουφάει τη μέξα τ', κι σφουγγάει τα γένια τ',
 κι ρουτάει τ' αηδόνια κι τα πιτρουχιλιδόνια.
- Σεις καλά μ' αηδόνια κι πιτρουχιλιδόνια
 μην είδγιτι τ' Μαρία, τ' Μαρία την καραγκιόζα.
 - Σ' άφησι βρε γέρου, κι πάει μι τα παλληκάρια
 κι πάει μι τα παλλήκαρια να χαρεί τα νιάτα τ' σ.

Στου Φιριώτικου τουν κάμπου

Στου Φιριώτικου τουν κάμπου κει στα Κύκιδλια
 πιρπατεί μια πιριστέρα πιρπατεί κι κουρνιαχτίζει
 κι Γιαρέντης έκατά πόδι για σιγαλιανά πιρπάτα κόρη
 να μη λιρώσεις τα λινά σου τα λινά τα μεταξένια
 τα λινά τα μπουχασένια.
 Τι σε νοιάζει σιένα Γιαρέντη μ' για τα φκάμ τα μιταξέτυνια
 τα λινά μ' τα μπουχασένια κι τα έρμα μπουχασένια.

Σε τούτ' αλώνι του πλατύ

Σε τούτ' τ' αλώνι του πλατύ¹
 πουλύς κόδσμους μαζεύουντι.
 τρανδός χουρός εγίνουνταν
 τρεις δίπλις ήταν, ου χουρός.
 Στη μια τη δίπλα στου χουρό
 νά 'χα μήλου νά 'χα ρόιδου
 να τόριχαν μέσ' του χουρό
 να ξυγυρίσου του χουρό
 να δω την κόρη π' αγαπώ
 πιας σιώτι πιας λυγίζειτι
 σα βέργα βιργουλίζειτι
 σαν κύμα κυματίζειτι
 σαν θάλασσα τρουντίζειτι.
 Τα μάτια της ποιος τ' άγραφι
 παπάς κι διάκους β' τ' άγραφι
 ζουγράφους τα ζουγράφισι.

Ούλις βιργούλις είν' ιδώ

Ούλις βιργούλις είν' ιδώ
 κι τη βιργούλα π' αγαπώ
 πααίν στη βρύση για νιρό
 πήγα κι γω να την ιβρώ
 να της θουλώσου του νιρό
 να της τσακίσου του σταμνή
 να πάει στη μάνα τές αδεινή.

Κι αν τη ρουτήσ' η μάνα της
 - Κόρη μου πούνει η στάμνα σου.
 - Μάνα μου στραβοπάτησα
 κι του σταμνή μου τσάκισα.
 - Δεν είνι στραβουπάτημα
 μόν' είν' αγουροτσάκισμα.

Στης Παναγιάς του μαχαλά

Στης Παναγιάς του μαχαλά
στης Παναγιάς τις μέρες
εκεί κλήμα εφύτρωσε
κλήμα ήταν φυτρουμένου.
Κλήμα μου ποιος σι φύτιψε
κι ποιος θα σι κλαδέψει.
Κάνει σταφύλι ροζακί¹
κι του κρασί βαμμένου.
Όποιους του κόφει κόβιτε
κι δύοιους του φάει πεθαίνει
κι οποιους του προυτουμύρισε
αγάπη δεν κιρνάει.
Να τδ' χε πιει κι η μάνα μου
να μην έχ' κάνει κι μένα.

Κι αν μέχαμι κι αν μέθριψε
κι μέδουσι στα ξένα
ξένες μου πλέν' τα ρούχα μου
ξένες τα σκαματίζουν
τα πλένουν μια τα πλένουν δυο
τα πλένουν τρεις κι πέντε
στην τρίτη διώς τη φουρά
δεν θέλσι να τα πλύνει.
Πάρει ξένιμ τα ρούχα σου
κι πάν' τα στη μάνα σου.
Άν είχα μάνα κι αδιρφή
δεν θδ' ρχουμαν σι σένα.

Σουπάσιτε σιγήσιτε

Σουπάσιτε σιγήσιτε για ζήτ' αφουγκραστήτε
τραγούδι θα σας πω ν' αφουγκραστήτε
για μια κουρτσούδα μικρή αρραβουνιασμένη
την έχει η μάνα τ' ες μαναχή καημένη
την έχει κι μικρή αρραβουνιασμένη.
Την δίν' ανδρόν ανδρόν κι ταξιδιάρην
κι αυτή κουρτσούδα πάλι δεν τουν θέλει
κι σκύλα μάνα τ' ες πάλι τουν προυξινεύει.
Πάρτουν κουρτσούδα αυτόν τουν Τσιλιμπάκου
θα σ' φέρει ρούχου, ρούχου κι καβάδι.
Θα σ' φέρει διορφη γαλάζια σκέπη.
Ιφές προυφές παγαν' μι του καράβι
κι σήμιρα μου φέρνοι του χαμπέρι
πως πνίγκι πάτ' μι του καράβι.
Κι αυτή κουρτσούδα κατάπισι στου στρώμα
μι συντιχέζοντο, μι ζαχαρέντο στρώμα.
Φέρει μάνα γιατρό να μι γιατρέψει
δεν είν' κουρή μ' αυτό σπυρί νά γιάνει.
Μόν' είν' έρμη παντέρημη πανούκλα
που παίρνει νιες που παίρνει παντριμένιες
που παίρν' κουπέλες κιρασμένες
κι παίρνει την κουρτσούδα την καημένη
που τ' ν έχ' μάνα τ' ες μουναχή καημένη
την έχει κι αρραβουνιασμένη.
Την κλαιν οι νιες την κλαιν τα βιλαέτια
την κλαίει κι μάνα τ' ες μοναχή καημένη.

Σαββάτου βράδυ για Ρινοπόντα μου

Σαββάτου βράδυ για Ρινοπόντα μου
μι διώχνουν οι γονείς μου
από το σπίτι μου κι από τη γειτονιά μου.
Μέρους δεν πήρα κι χουριδ να ξενυχτίσου
βρίσκω ένα δεντρό στον κάμπο κυπαρίσιο.
Κείνο μου μιλεί κείνο μου μιλάει.
Ξένι μέξειψε, ξένι μ' τι δεν ξιζέψεις,
να κι ρέζα μου ωι δέσι τ' άλογδ σου

να κι κλώνους μου κι σκάλουσ' τ' άρματά σου
να κι ζσκιους μου κι πέσει κι κοιμήσου.
Κι ανδρου του προυέ του νοίκι σου γυρεύου.
'Ακουστε θιε κι γη μη του φοιχτήσει.
'Ως κι ένα δεντρό του νοίκι μου γυρεύει.
Βρέ αχάριστε τι νοίκι σου γυρεύου.
Μια σταλιά νιρό στη ρίζα μου να χύσεις.
Κι αν θέλ' ε τα μαύρα βάλει κι έλα να με βρείς.
Πήρα τ' ν Αρμινουπόντα τσ' μάγισσας κουρίτσ'
μαγεύει τις θάλασσις κι δεν έρχουμι.
Σαν τα κινήσου νάρθου χιδνια κι βρουχές
κι αν τα γυρίσου πίσου ούλου ξαστηριές.

Τέποτες δεν ιζήλιψα

- Τέποτες δεν ιζήλιψα σ' αυτήν τη γης απάνου
θαν τ' άλουγου του γρήγουρου, θάν' τ' αξιου του ζιβγάρι
θαν τα δυο αδέλφια γκαρδιακά πως είν' αμουνιασμένα.
Τα ζήλιβαν οι άρχοντες τα μουλουγούσαν κόσμους.
Τα ζήλιψ' κι δαίμονας βουλιέτ' να του χουρίσει.
- Μη μας χουρίζεις δαίμονα κι μη μας ξιαμουνιάζεις.
- Βάλιτε να μοιράσιτε τ' άμπιλουχώραφά σας.
'Οπ' είνι μέση κι καλδ, πάρι του μοναχδς θου
κι δπ' είνι άκρα κι άκαρπου δώσ' του τουν αδιρφδ σου
κι αν δεν τον στρέξ' η αδιρφδς, ρίξει κι σκότουσί τουν.

Τι να κάμου έρημους

- Τι να κάμου έρημους μι τη γυναίκα πώχου.
Του Γιενάρ κι του Φλιβάρ μι προυβουδάει στου θέρου.
Θέριζα ξεθέριζα ούλου βρουχές κι χιδνια
κι δταν του θημώνιαζα ούλου κρουσταλλάκια.
Κίνησα κι γω καημένους να πάνου σπίτι
βρίσκουν τη νοικουκυρά που μαγειρεύει.
Δαγδν πιρδίκια έφηνι κι μπουλντουρτζίκια.
'Απλουσα κι γω καημένους θα νοικουκύρης
σκών' του σιδηρόφκιαρου μι τ' νάζι μια στου χέρι.
Δε σου λέου κιρατά βρε πεζεβέγκη
αν τ' άχου γω τους φίλους μου να μην παραπλώνεις.
Να του ξηρουκόμματου μέσ' στην κουτσιουκάμαρα
να του ντουμπούλογαλου μέσ' στου κουτσιουτσούκαλου
να του κουτσιουχόντιαρου μέσ' στην κουτσιουμάλαθα
φάγει κι ντιρλίκουσι ξάπλουσι κι σκάσει.

Τι κακές νιφάδις πόχου

- Τι κακές νιφάδις πόχου
ούλου μένα μι μαλώνουν
θάματις δουλειά δεν κάμου.
Πέντι μήνις πέντι αδράχτια
τάμασα ένα κουβάρι
τα σκαλώνου στου κουβάρι
τα σκαλώνου στου κιλάρι.
Μπαίνει βψαίνει νοικουκύρης
τουν χτυπούνι στου κιφάλι.
'Εβαλα να του γιδιάσου
να του κάνου τσιαραπούδια
κι τη γάτα μου μιστούδια.

Τρεις αρχουντάδις

Τρεις αρχουντάδις κάθουντι, κάθουντι τρων κι πίνουν.
 Είχαν κι ένα σκλαβόπουλον μικρό κι ορφανισμένου.
 Κι τούλιγαν: Τραγούδιδι σκλάβι μ' κι άν πες τραγούδια.
 Ιγώ σας λέου δεν μπουρώ κι σεις μι λέτι "σήκου".
 Για πιάστ' τι μι κι σ' χώστι μι κι βάλτι μι να κάτσου
 κι δώστι μι τη λύρα μου του νιο μου του πιχνίδι
 να σας λαλήσ' αγαλινά για ν' ακουστώ μεγάλης
 για ν' ακουστώ σ' εννιά χουριά κι δικαπέντι κάστρα,
 για να μ' ακούσ' η μάνα μου κι μένα η καλή μου.
 Να χύν' τα δάκρα θα βρουχή θα σιγανή φιχάλα.
 Στουν κόρφου της να χύνουντι, να γέν' τι μαύρα φίδια
 συν να τα τρων' που την καρδιά κι μένα να θυμάτι.
 Κι ουλούν η γεια κι ουλούν χαρά σας φίλοι μου.

Τα φέματα μας σώθηκαν

Τα φέματα μας σώθηκαν κι ας πούμε κι μι' άληθεια.
 Ποιος είδγι φθηλυκό παπά, διάκουν αγκαστρουμένου.
 Ποιος είδγι φύλλον στου βουνό σαν δια φουρτουμένου.
 Τουν φύλλου τουν καλύβουναν στη μέση στο παζάρι.
 Τουν πόντικα τουν φόρτουσαν ινιά κιλά ριβύθια
 κι πίσου στην ουρίτσα του σαράντα κουλουκύθια.
 Τυφλός βιλδνα γύριβι μέσα στην αχυρώνα.
 Κουτσός στουν καμπού έτριχι να φτάσει καβαλλάρη.

Τώρα του βράδυ βραδάκι

Τώρα του βράδυ βραδάκι
 πέρασα στινό σουκάκι
 πέφτου παίρνου πιτραδάκι
 ρίχνου στου παραθυράκι
 βγαίνει κόρη κι αγναντεύει.
 Πέσ' μου κόρη που κοινάσι
 νάρθ' του βράδ' να μη φουβάσι.
 Στα λουλούδια μοι κοιμάμι
 κι κανέναν δε φουβάμι
 μδν' τουν ανηφιδ σ' του Χρήστου.

Τώρα του βράδυ

Τώρα του βράδυ του βραδύ, τώρ' είν' αγέρας κι δρουσιά
 τώρ' είν' αγέρας κι δρουσιά, τώρα γυναίκις δέρνουντι
 νταήδες μακιλενούντι κι τα κουρίτσια χαίρουντι.
 Τη Μάρου δέρν' η μάνα της μ' ένα κλουνί βασιλικό
 μι δυο κλουνάρια βάλσαμου. "Μάρου μ' ταυδαχτυλίδι σου
 την πρώτην αρραβώνα σου, να τη φουρείς να τη χαρείς.
 Την πίτα δεν την έφησαν, την κόλλα δεν την έβρασαν.

Φέτους του καλουκιράκι

Φέτους του καλουκιράκι φύτιφα έν' αμπιλάκι
 ούλου λιμουνιές αράδα, λιμουνιές κι χυπαρίσια
 θάν' τα δμουρφα κουρίτσια.
 Πάει κλέφτης να τα κλέψει: "Κλέφτη μου μη κλέψτες τα μήλα
 μη κουρφουλουγάς τα φύλλα.
 Τάχ' αγάς μου μιτρημένα, ένα τ' άλλου τς διαλιγμένα
 στου τιφτέρ' τ' απιρασμένα.

Χιουνίζουν βρέχουν τα βουνά

Χιουνίζουν βρέχουν τα βουνά, Κυράνου μας χοιμάτι.

Κι η μάνα της την έλιγει κι μάνα της της λέει:

- Σήκου Κυράνου μ' να λουστείς κι να σε φαρδουπλέξου.
- Τίνους πουδάρια να σ' ρουθούν κι μέσα να στιριώσει.
- Τίνει χυρά μου τάζιματα στου μαναστήρ να πάμε.
- Χάρους δεν θέλει τάζιματα δε θέλει μαναστήρια,
μον' θέλει την Κυράνου μας τ' μαναχουθυγατέρα.

ΣΤΕΡΓΙΟΥΣ

Κρούνε τα νταούλια μωρέ Στέργιο, κρούν κι τα βιολιά
πάκους με την χόκκινη σιαλβάρα, πάπους χουρεύει μπροστά.

Εδώ Στέργιους εκεί Στέργιους απάν' στην αγρεντιά

κατέβα Στέργιου μ' κατέβα τζάνε μ' να σε παντρέψουμε.

"Δεν κατεβαίνω δεν αλλάζω, γαμπρός δε γίνομαι".

Τα σημάδια πίσω να πάρτε, Στέργιους πισμάνεφε.

Στέργιους πισμάνεφε, Στέργιανή πισμάνεφε

ας τ' ακούσουν οι χαμπόσοι πως κι οι γυναίκες έχουν γνώση.

Κδσιατι χορδ χωριανοί Στέργιους μας παντρεύεται

απ' την αγριντιά κατέβηκε κι να παντρευτεί γυρεύει.

Τα Λιανουχουρταρούδια

Δω στα λιανουχουρταρούδια

τι τρανδός χουρός θα γένει

σα γαϊτάνι θα πηγαίνει.

Πέντι πέρδικες πιτούσαν

μες στους κάμπους λουγυρνούσαν

για τι μας τα δυο ρουτούσαν

ποια είν 'δσπρη ποια είν 'ρούσα

ποια είνι γαϊτανοφρυδούσα

θέλω να παντρευτώ

θέλω να πάρω δυο

ένα γέρο κι ένα νιο

το γέρο στη δουλειά

το νιο στην αγκαλιά

το γέρο τραχανά

το νιο τυρί κι αυγά.